

Elin og Kristianna ein góðan summardag. Um summarið er heitt í Tunesiu, men veturin var kaldur. Eingin hiti var í húsunum, og heit klæði hövdu tær ikki við sær, tí tær vistu ikki betur, enn at har var heitt alt árið. Men tað gekk

— Öll spyrja, hvussu tað var at búgva í Tunesiu, og hvat vit fingur burtur úr. Torført er at svara, tí tað kann ikki gerast upp. Upplivingarnar eru innan í okkum sjálvum. Vit siggja ymist øðrvísi nú, hugsu øðrvísi, tí vit hava verið millum fólk í eini fremmandari verð við aðrari mentan og aðrari trúgv, siga Elin og Kristianna.

Tað var ikki tilætlað, at tær báðar fóru til Tunesiu. Hver í sínum lagi hövdu tær søkt gjøgnum felagsskapin AFS um at koma burtur í okkurt fremmant land. Báðar hövdu skrivað fleiri lond á umsóknarblaðið, vildu bara sleppa burtur.

21. august í fjór fóru tær avstað við flogfari. Elin var 16 ár, og Kristianna 17. 21 ungfolk úr Norðurlondum, Canada og USA vóru hetta árið í Tunesiu.

Kristianna kom at búgva hjá eini familju í La Soukra, ein forstaður til hövuðsstaðin Tunis. Í húsunum vóru maður, kona og fyra børn. Pápin hevði hýrúgvnskoyring, hann koyrdi ofta útlendsk ferðafólk. Tey vóru ikki rík fólk, men kláraðu seg væl.

Inni hjá okkum var ikki fátæksligt. Vit hövdu sjónvarp video, og øll børnini hövdu hver sitt kamar, eisini eg. Tað vóru betonghús, teppi var á gólvinum, sigur Kristianna.

So væl fyri eru tey bara har norðuri í landinum, í býnum, sum livir av ferðafólkavinnu. Inni í landin-

um stendur verri til. Tað veit Elin at siga frá, tí hon kom at búgva hjá eini familju í býnum Kasserine inni í landinum, seks timar at koyra við vánaligum bussi úr Tunis.

KEYPTU UPP Á BORG

Tað var ikki nøkur vanlig familja. Mamman og pápin vóru bæði lærarar. At konan hevur lónt arbeiði, er ikki heilt vanlig í Tunis, men hesi vóru so ung, og nakrar av teimum ungu kvinnunum hava lónt arbeiði. Tey áttu bara eitt barn, men har vóru tvey hús saman, og í hinum húsinum búðu omman og abbin, systkin hjá mammuni og fleiri onnur fólk, m.a. ein forældraleysur drongur. Öll livdu tey av inntøkunum hjá mammuni og pápanum.

— Rík vóru tey avgjørt ikki. Tá mánaðurin var hálvur, vóru eingir pengar eftir, og so máttu vit út at keypa upp á borg. Fyrstu ferð eg varð send út at keypa upp á borg, hevði eg tað ringt, men skjótt vandi eg meg við tað, sigur Elin.

Húsið var rætt betong, ikki so nógv innbúgv, einki á veggnum. Í seinastuni hevði Elin heldur onga song tí ein gomul kona skuldi hava hava. Tí svav hon á gólvinum, men tað var alt í lagi, sigur hon.

Elin og Kristianna halda ikki, at tað var torført at flyta til eitt annað land, sum er so nógv øðrvísi enn Føroyar. Har var so nógv annað nýtt, at tær

Lært at síggja verðina við øðrum eygum

— Vit kundu hugsað okkum at farið avstað aftur í morgin, um tað skuldi verið, siga Elin Holm og Kristianna Winther Poulsen, sum í næstan eitt ár hava búð í Tunesiu

teir fyrstu mánaðirnar vóru heilt ørkymlaðar, hövdu ilt við at fata, hvar tær vóru. Kristianna sigur tó, at ta fyrstu tíðina kundi hon ikki lata vera við at geva biddarum pengar. Henni tókti so synd í teimum. Sum frá leið vandist hon tó eisini við tað. Neyðin er stór, og nógv brekað fólk at siggja, sum onga hjálp fingur.

— Tunesia er eitt menningsarland, men vil ikki verða roknað við tað. Sammett við Etiopio er tað ríkt. Tað kann vera, at landið er ríkt, men ríkidemið er sera ójævnt býtt. Nøkur fá eru heilt rík, og tey flestu fátæk.

LÆRDU ARABISKT

Lítið og einki vistu tær um Tunesiu frammanundan, og tær hildu báðar, at fólkio tosaði franskt. Men so var ikki. Arabiskt er fyrsta málið, og franskt annað. Franskt duga tey tó betur, enn føroyingar duga danskt, halda tær. Tá tær komu til Tunesiu fingur tær eitt lítið skeið í arabiskum. Hvergin dugdi heldur franskt. Kristianna lærði nógv franskt í La Soukra, tí franskt varð tosað har. Nakað av arabiskum lærði hon eisini. Men í Kasserine varð mest tosað arabiskt.

— Í fyrstuni skilti eg einki. Men lítlibeiggi skuldi eisini læra at tosa.

Hann peikaði á ymist og segði orð, og so kundi eg rokna út, hvat orðini merktu. Mamman dugdi væl enskt, og hon greiddi frá, eins og øll vinfólkini, sum vóru í húsunum. Knappliga eftir nýggjár dugdi eg at tosa arabiskt. Gramatikk dugdi eg ikki, men eg dugdi so væl, at eg skilti næstan alt og fekk diskuterað, sigur Elin.

Elin og Kristianna gingu báðar í skúla. Tær hövdu ikki fyri sum hini næmingarnir og skuldu ikki upp til próvtøku, men endamálið var at kunna seg um skúlaskipanina og hitta ungdomin.

VÁNALIGUR SKÚLI

Skúlan dámdi teimum

litið. Ein strangur skúli og sera vánaligur. Undirvisingin í landalæru. Koranini og nøkrum øðrum var á arabiskum, annars var alt á fronskum. Undirvisingaramboðini vóru syndarlig, eitt nú í fysikk hövdu tey bara bøkur. Tey, sum hövdu bøkur. Alt var serliga fátæksligt, har Elin gek í skúla. 43 vóru í flokkinum, og av teimum hövdu í mesta lagi sjei bøkur. Hini hövdu ikki ráð at keypa bøkur, sjálvt um tær kostaðu undir eina krónu.

Skúlin hjá Elin var eisini allur í sori. Rúturnir vóru knústir, ongar hurðar, og talvurnar vóru eisini brotnar. Borð og stólar